

РЕШЕНИЕ

№ 26141

гр. София, 01.08.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 08.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **3640** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 76б от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на М. П. А., [дата на раждане] , в [населено място], Р. федерация, гражданин на Р. федерация, народност: руснак, вероизповедание: християнин, ЛНЧ [ЕГН], семейно положение – женен, срещу Решение № 12 - ОК от 25.03.2025 г. на Интервюиращ орган, с което не е допусната до разглеждане последваща молба за закрила рег. № УП22345 от 07.03.2025 г.

В жалбата е посочено, че оспорваното решение е незаконосъобразно поради допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон. Твърди, че административният акт е издаден в нарушение на чл. 35 и чл. 36 от АПК, както и че обжалваното решение е постановено при допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, при неизяснена фактическа обстановка и липса на задълбочен анализ на заявените обстоятелства. Твърди, че е представил писмени доказателства относно нови елементи от бежанската му история. Иска се отмяна на оспореното решение и връщане на преписката за ново разглеждане със задължителни указания по прилагането на закона.

В съдебно заседание, жалбоподателят лично и чрез процесуалния си представител адв. А. З., поддържа жалбата, като допълнително излага, че животът и здравето на жалбоподателя са под заплаха, ако се завърне в държавата си по произход. Моли съда да вземе предвид и становището от 02.07.2025 г. и да отмени отказа на ДАБ за допускане на разглеждане на последващата молба за закрила и да върне административната преписка на органа с указания тази молба да бъде

допусната до разглеждане.

Отвратната страна чрез юрк. П. – оспорва жалбата и моли като неоснователна да се отхвърли. Изтъква се съображението, че в конкретния случай не се касае за чужденец, който е преследван в държавата му по произход. Напуснал е свободно родината си.

Представителят на СГП изразява становище за основателност на жалбата.

Административен съд София-град, след като обсъди приетите доказателства, в контекста на становището на страните, прие за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят М. П. А., гражданин на Р. федерация, ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , в Я. област, Р. федерация е подал последваща молба за предоставяне на международна закрила с рег. № УП22345 от 07.03.2025 г., като лице, което търси международна закрила и желае да му бъде предоставен статут на бежанец / хуманитарен статут в Република България.

Посочената по-горе молба е последваща по смисъла на § 1, точка 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. Съгласно тази разпоредба, последваща е молбата за предоставяне на международна закрила в Република България, която чужденецът подава, след като има прекратена или отнета международна закрила или производството за предоставяне на международна закрила в Република България е приключило с влязло в сила решение за отхвърляне на молбата.

В предходно административно производство с Решение № 1145 от 12.01.2024 г. на председателя на ДАБ-МС е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на молителя. Издаденият административен акт е обжалван пред Административен съд - София град (АССГ), който се е произнесъл с Решение № 3037 от 09.05.2024 г., постановено по дело № 1487/2024 г., с което отменя Решение № 1145 от 12.01.2024 г. на председателя на ДАБ-МС. С касационна жалба издаденият съдебен акт е обжалван от страна на ДАБ-МС и с Решение № 13275 от 06.12.2024 г. на Върховен административен съд на Република България - Трето отделение, решението на АССГ е отменено, а жалбата на руския гражданин е отхвърлена.

С последващата молба чужденецът поискал да му бъде предоставена международна закрила в Република България като се позовал на нови обстоятелства свързани с бежанската му история и основателни опасения от преследване. Посочва, че опасението му е породено от невявяването му на военна служба и с отказа му да се отзове на повиквателна, тъй като е против нахлуването на Русия в У.. В молбата е описано, че хора като него са подложени на преследване при завръщането си в Руската федерация и на заплахи от лица, които одобряват войната. Чужденецът твърди, че бил възприеман като предател и това поражда у него опасение от преследване, насочено към него и към неговото семейство. Според интервюиращия орган обаче, посоченото от М. не е обосновано с конкретни факти. При подаването на последващата молба жалбоподателят не е представил писмени доказателства, въпреки заявеното твърдение, че разполага с такива, свързани с бежанската му история.

С оспореното в настоящото производство Решение № 12 - ОК от 25.03.2025 г. органът е формирал извод, че въпреки че е надлежно уведомен за представяне на писмени доказателства, които да бъдат взето предвид при провеждане на предварителната процедура по допустимост на неговата молба за международна закрила, чужденецът подава молба за приемане на доказателства едва на 21.03.2025 г., като към нея е приложил заявление, в което разказва своята история, в която цитира статии от различни интернет сайтове, както и общо двеста и четири (204) страници от скрийншотове на кореспонденция в социални мрежи, както и статии от различни информационни източници, които според чужденеца потвърждават, че случаи като неговия не са единични. Направен е извод, че предоставянето на непереведени доказателства на руски език в голям обем и фактът, че са предоставени четири дни преди изтичането на срока по произнасяне по подадената молба от 07.03.2025 г., сериозно възпрепятства процедурата по предварителното разглеждане на

молбата и преценката на нейната допустимост. В мотивите на оспорения акт е посочено, че представените материали са от 2023 - 2024 г. и е логично да се предположи, че молителят е разполагал с тях и към момента на подаването на молбата му с рег. № УП22345 от 07.03.2025 г. Заключение в този случай е, че М. П. А. умишлено е чакал края на процедурата по предварително разглеждане съгласно чл. 13, ал. 2, т. 4 от ЗУБ, за да представи допълнителни доказателства единствено с цел допускане на последващата му молба. Подчертал е, че представените статии от различни новинарски сайтове, не са свързани пряко с личността на чужденеца, а показват различни проблемни аспекти в руското общество, за които е направен опит да бъдат вплетени в бежанската история на кандидата.

По тези съображения органът е приел, че в разглежданата последваща молба жалбоподателят не се позовава на нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, същата е приета за недопустима и производство за предоставяне на международна закрила не се образува.

Срещу така постановеното решение е подадена жалба за осъществяване на съдебен контрол от страна на Административен съд София – град.

В хода на съдебното производство като свидетел е разпитана М. О. К.. Същата посочва: Живеехме в [населено място] в М. област. Семейство сме от 2018 година. Имаме момче на 6 години. П. получи призовка да се яви на военна служба два пъти. Първата беше 2023 година, някъде септември, а втората – април тази година. Първата призовка не помня за какво беше. Беше за някаква мобилизация, а втората - свързана със СВО – военната операция. Тези хора, които получават призовки, доколкото зная, ги изпращат на предната линия. Тези от тях, които отказват, срещу тях се завежда наказателно производство. Когато се отказват от това да приемат призовката, подават заявление за алтернативна военна служба, но им отказват. Казват, че тази алтернативна военна служба се заявява в срок 6 месеца преди да ги призоват, тоест отказват им. П. не се яви на призовката. Информираха го, че скоро ще получи призовка и той замина за България. След това дойде призовката. Той замина за България, за да избегне връчване на призовката. Има много загинали от тези, които отиваха на фронта. Тези, които отказват да вземат оръжие в ръка, насилва ги изпращат да защитават границата или ги репресират. Чела съм за това. Ако той беше в страната и беше отказал да отиде на мобилизация, има два случая – или щеше да умре във войната или своите щяха да го застрелят за това, че той отказва да отиде на фронта. Има случаи насилва да ги изпращат на фронта. Има случаи, при които момчета на неговата възраст са вземани насилва и изпратени насилва на фронта. Първият случай беше с неговата майка когато бяха дошли да го търсят. Когато я попитали къде се намира той, искали са тя да му каже да се върне или ще има последствия. В това число и за престъпление. Вторият случай беше когато при мен в работата ми дойдоха служители. Единият служител от военните, не помня точно как се представи, а вторият – нещо като квартален на града. Те ме заплашваха, че към мен ще заведат административно дело защото не помагам на т. нар. „комитет“, а на П. също ще заведат дело, затова, че не се е явил за шест месеца, наказателно дело. Заплашваха ни с органите за закрила, че ще ни вземат детето - на П. ще му вземат родителски права, а моите ще ги ограничат. Заплахите бяха заради това, че не се е явил във връзка с повиквателната.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване административен акт в предвидения 7 - дневен преклузивен срок, съгласно чл. 84, ал. 2 от ЗУБ (жалбата е подадена на 04.04.2025 г., а решението е връчено на 01.04.2025 г.), от лице с правен интерес от оспорването – адресат на обжалваното решение, с което се засягат негови лични права.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Решението е издадено от компетентен орган. По делото е приложена Заповед № РД05 – 298 / 13.04.2022 г., с която, на основание чл. 48, ал. 1, т. 10 от ЗУБ, председателят на Държавната агенция за бежанците при МС оправомощава Г. Г. младши експерт в Регистрационно-приемателен център – [населено място], ПМЗ –[жк], за интервюиращ орган, който да извършва действията, предвидени в ЗУБ (л. 12 от делото).

Молбата за международна закрила, с която е образувано настоящото административното производство, се явява последваща по смисъла на § 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. Производството пред административния орган е образувано на основание чл. 76б от Закона за убежището и бежанците, който регламентира процедурата по предварително разглеждане на подадената последваща молба за международна закрила. Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 г. относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила, в чл. 33 посочва случаите, в които този вид молби се приемат за недопустими. Съгласно чл. 33, параграф 2, б. „г“, държавите членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима, ако е последваща такава и когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това дали той отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 201/95/ЕС. Съответстваща разпоредба на чл. 33, параграф 2, б. „г“ от Директивата в българското законодателство е тази по чл. 76а от ЗУБ. Съгласно този член от ЗУБ, преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последваща молба за международна закрила, се преценява нейната допустимост съгласно чл. 13, ал. 2, т. 4 от ЗУБ. Именно тази преценка е била направена и от интервюиращия орган в Държавната агенция за бежанците.

От друга страна, разпоредбата на чл. 76б от ЗУБ не предвижда провеждането на лично интервю с чужденеца, както и в посочените хипотези на чл. 76в от ЗУБ, чужденците не се ползват от правата по чл. 23, ал. 1, чл. 29, ал. 1, т. 8, чл. 29а и чл. 58, ал. 7. Тези обстоятелства обаче не изключват приложимостта на общите правила по раздел I, глава VI от закона, включително и приложимостта на чл. 58, ал. 5 от ЗУБ, съгласно който на чужденеца, заявил желание да кандидатства за международна закрила, се дават указания относно реда за подаване на молбата.

Съобразно текста на чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ интервюиращият орган взема решение по подадена последваща молба за закрила въз основа на писмени доказателства, предоставени от чужденеца. При съобразяване на приложимата норма на чл. 13, ал. 2, т. 4 от закона, тези писмени доказателства следва да са свързани с нови обстоятелства, относно личното положение на чужденеца или ситуацията в страната му на произход. От събраните по делото доказателства се установява, че на жалбоподателя са дадени указания относно реда за подаване на молбата за международна закрила. Следователно, изпълнено е изискването на чл. 58, ал. 5 от ЗУБ. Спазена е и гаранцията по чл. 10, параграф 1, б. „а“ от Директива 2005/85/ЕО на Съвета от 1 декември 2005 г. относно минимални норми относно процедурата за предоставяне или отнемане на статут на бежанец в държавите членки. Съгласно последната посочена норма всички кандидати за убежище преди разглеждането на тяхната молба за убежище трябва да бъдат информирани относно процедурата, която се прилага относно правата и задълженията им по време на процедурата, както и относно последствията, които могат да произтекат от неспазването на техните задължения или отказа да сътрудничат на органите на език, за който има разумни основания да се счита, че те разбират. Те се информират за сроковете, както и за средствата, с които разполагат за изпълнението на своето задължение да предоставят документите, които са посочени в чл. 4 от Директива 2004/83/ЕО. Тази информация им се предава в срок, за да е възможно те да упражнят правата си, които са гарантирани от директивата, както и да могат да изпълнят задълженията си по чл. 11.

Както се посочи и по-горе, процедурата по чл. 76б от ЗУБ не изисква провеждането на лично интервю с кандидата за международна закрила и на това лице не се предоставят правата по чл. 29, ал. 1, т. 1 от закона (в хипотезите, посочени в чл. 79б, ал. 1, т. 1-2 от ЗУБ). Трябва да се отбележи обаче, че в случая чуждият гражданин е представил статии от различни интернет сайтове, както и общо двеста и четири (204) страници от скрийншотовете на кореспонденция в социални мрежи, както и статии от различни информационни източници, които според чужденеца потвърждават, че случаи като неговия не са единични, които документи обаче не са били преведена от руски език. С подадената пред съда жалба тези документи са представени с превод на български език.

Уточненията и допълненията, които М. е направил към първоначално дадените обяснения, неоснователно са възприети, че не са свързани пряко с личността на чужденеца.

Към молбата от 07.03.2025 г. са приложени документи, които не са били представяни преди това и тяхната относимост към молбата за предоставяне на закрила не е съобразявана при издаването на предходното решение. Тяхното съдържание не е било изяснено, както и не е изяснено дали действително не се отнасят до оспорвания, с оглед заявеното от него. Съответно, при постановяване на решението си органът не е извършил анализ и преценка на относимостта на представените нови доказателства към искането на жалбоподателя за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут в България. Необосновано административния орган е изключил представените документи на руски език от анализа на фактите по случая, доколкото не е успял да получи превод на същите. Съгласно чл. 14, ал. 3 от АПК документи, представени на чужд език, трябва да бъдат придружени с точен превод на български. Ако съответният орган не може сам да провери верността на превода, той назначава преводач за сметка на заинтересованото лице, освен ако в закон или международен договор е предвидено друго. По административната преписка липсват данни за осъществен контакт за съдействие за получаване на превода на посочения документ по линия на сътрудничество с Агенцията на Европейския съюз в областта на убежището (EUAА).

Съдържанието на тези документи обаче е от съществено значение, доколкото ако се установи, че в същите са изложени обстоятелства водещи до извод за опасения от преследване на жалбоподателя, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група или на опасност от тежки посегателства за молителя за закрила, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, то отговора на въпроса налице ли са основания за допустимост на последващата молба за закрила би бил различен от постановения в оспореното решение резултат. Допуснатото нарушение на административнопроизводствените правила е довело и до необоснован правен извод, за недопустимост на подадената от жалбоподателя последваща молба за закрила.

При новото разглеждане на молбата трябва да се обсъди и представеното в надлежен превод известие за среща с военен комисар от дата 04.04.2025 г. (л. 343 - 344 от делото).

Предвид гореизложеното, съдът счита, че от страна на административния орган е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като при издаването на оспорения акт не са преценени всички представени от жалбоподателя писмени доказателства и така се е стигнало до издаване на решението без да са изяснени всички факти и обстоятелства по случая, т. е. в нарушение на чл. 35 от АПК.

В решенията по дела C-297/17, C-318/17, C-319/17 и C-438/17 Съдът на ЕС приема, че чл. 33, § 2 от Директива 2013/32 на ЕП и на Съвета, относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила, изброява изчерпателно положенията, при които държавите-членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима. Съдът на ЕС сочи още,

че целта на изброяването е да смекчи задължението на компетентната държава—членка да разгледа молба за международна закрила като определи случаите, в които такава молба се счита за недопустима. В процесния случай наличието на такива „нови елементи или факти“ е обективно. Отделно, с Решение на СЕС от 10.06.2021 г. по дело C-921/19 е прието, че чл. 40, § 2. от Директива 2013/32 и чл. 4, § 2. от Директива 2011/95 не допускат национално законодателство, съгласно което документ, представен от кандидат за международна закрила в подкрепа на последваща молба, автоматично се приема за непредставяващ „нов елемент или нов факт“, по смисъла на тази разпоредба, когато автентичността на този документ не може да бъде установена или източникът на такъв документ не подлежи на обективна проверка; от една страна преценката на представените в подкрепа на молба за международна закрила доказателства не може да варира в зависимост от това, дали става въпрос за първа, или за последваща молба, и от друга страна - съответната държава-членка е длъжна да сътрудничи с кандидата за целите на оценката на относимите елементи от последващата му молба, когато в подкрепа на тази молба кандидатът представя документи, чиято автентичност не може да бъде установена“.

В случая жалбоподателят е представил с молбата си нови документи, които не се били представяни преди това и тяхната относимост към молбата за предоставяне на международна закрила не е съобразявана при издаването на предходното решение. Съдържанието им е от съществено значение, доколкото ако се установи, че в тях са изложени обстоятелства, водещи на опасения от преследване на жалбоподателя, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група или на опасност от тежки посегателства за него като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, то отговора на въпроса налице ли са основания за допустимост на последващата молба за международна закрила би бил различен от постановения в оспореното решение. Допуснатото нарушение на административнопроизводствените правила е довело и до необоснован правен извод за недопустимост на подадената от жалбоподателя последваща молба за закрила.

При съобразяване с горното, съдебният състав намира, че обжалваното решение трябва да бъде отменено като незаконосъобразно, а преписката да се изпрати на съответния компетентен орган от структурата на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет за изпълнение на указанията по прилагането и тълкуването на закона, дадени в мотивите на настоящото съдебно решение.

Така мотивиран и на основание чл. 173, ал. 2, предложение второ от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на М. П. А., [дата на раждане] , в [населено място], Р. федерация, гражданин на Р. федерация, Решение № 12 - ОК от 25.03.2025 г. на Интервюиращ орган, с който не е допусната до разглеждане последваща молба за закрила рег. № УП22345 от 07.03.2025 г.

ВРЪЩА делото като преписка на интервюиращ орган в Държавната агенция за бежанците за изпълнение на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на това решение.

РЕШЕНИЕТО, на основание чл. 85, ал. 3 от ЗУБ, е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.